

קאזואו אונו

בן ה-90

מופיע בגרמניה

מאת יוכן שמידט

מס קאנינגהם היה מכנה אירוע כזה פשוט "event", כדרכו. סלט המורכב מסוגי דברים שונים. אבל אצל קאזואו אונו בן התשעים, שהזמן להופיע בגרמניה (בעיר רמשייד) ליד פינה באוש, רצף התנועה, שארך כ-70 דקות, נושא את השם "Tendo Chido" - משמע: "הדרך לשמיים". המופע כלל גם את הדואט "הדרך לאדמה", שנוצר בשנת 1994, ושאותו רקד אונו יחד עם בנו, שגם הוא כבר יותר מבן חמישים שנה.

אבל באמת השם ההולם את המופע בעיר רמשייד היה אמור להיות "קאזואו אונו או המופע של מפלצת-בימה-קדושה".

על הבימה ניצב נגן הבס פטר קוואלד, שקרא פעמיים-שלוש "אביב!", שעה שהבן יושיאו אונו עלה בצעד מדוד על הבימה, כאילו הוא ממפה את שטח הזירת ההתרחשות, סרט כחול גדול קשור לראשו הקרח, ומשווה לו מראה של שפן-של-פסחא.

כל עוד אונו הבן תחם את תחום הבימה, חיכה הנגן בשקט, ורק כשהגיע אונו האב, כמין מלך ליר בליל הסערה, הוא החל לנגן. אונו היה לבוש במין גלימה, שהותירה את כתפו חשופה, לראשו נוסח יפאני של זר-הקוצים של ישו, שיערו הדליל ארוך, ובידו מטאטא מקש אורז.

תגובותיו החסכוניות של אונו, לא יותר מצעדים מהוססים, כאילו מעידות, היו קרובות לדמויות של אותן מכשפות מתיאטרון "הנו", המגלמות את רוחות המתים. לעיתים הוא נראה היה כמי שמשיט את סירת-המתים על נהר המתים, המוליך אותן לעולם האמת.

הופעתו השניה של אונו היתה, לא רק מבחינת צבע בגדו, צבעונית ומאופקת פחות. הוא קרב לנגן הבס, כאותו ילד סקרן, הנמשך לתופעה בלתי מוכרת לו. למשחק התנועות שלו נתלוותה אותה מוזרות מיוחדת שלו, שהקנתה לו כבוד ותהילה באירופה בשנות ה-70 המאוחרות. מיוחדות, שהפכה אותו למיתוס.

גם בחלקו השני של המופע מקדים הבן להכנס לבימה לפני אביו. הפעם הוא בתפקיד הראשי, נוצר מעין טכס של שליט בא בימים, שנע במשך כ-20 דקות בתנועות רכות, עם ברכיים כפופות, כאילו כושלות, מבלי לאבד בשל כך מהוד מלכותו.

לבוש בגלימת נזירים מזרחית בצבע בהיר, הוא כאילו שולט ברוחות השמיים, כמו פרוספרו ב"הסערה" של שקספיר, שעה שהאב, כמו

המשרת קאליבן, כורע, מזוקן ומראהו אפלול, ללא תנועה, בירכתי הבימה.

בחלקו השלישי של המופע הופך קאזואו אונו לאישה מושלמת. בשימלה שחורה, לראשו כובע שחור עם פרח אדום, הוא חוצה את הבימה, בקו אלכסוני, מאחוריה לקידמתה באיטיות. תנועות ידיו והבעות פניו מספרות סיפורים זעירים, כמין שירי הייקו, שאינם ניתנים לתירגום של ממש למחשבות ומילים.

שעה שמסתיימת נגינת הפסנתר הרחוקה שברקע כעבור כחמש דקות, שעל גביה צועד אונו כעל שטיח, מסתיים גם המופע שלו.

ויש, כמובן, שני הדרנים, שבהם מראה אונו כל מה שהקנה לו תהילה בשנים ההן. לצלילי שני שירי שמאלץ של אלביס פרסלי - הרי רקדני

הבוטו מאז ומעולם חיבבו מוזיקה מערבית המונית - הוא מחבק עולם ומלואו. הוא מתגנדר בכובעו הקטן, מתחנחן לקהל, שמציף את הבימה בזרי פרחים ולבסוף מרים רגל שובבה לאויר. ליצן שנתיכי השמירה על האסתטיות שלו קפצו...

הדרנים אלה, ולא המחולות הרציניים, הם עיקר טעמו של הערב, שהקהל מקבל כמחווה בימתית מהסוג המעולה ביותר. כך נפרד קאזואו אונו בן התשעים מהבימה, ממש כשם שהיה תמיד על הבימה, בהשאירו טעם של דקדנטיות חסרת מעצורים, ללא דאגה למה שמכונה "טעם טוב".

